

Reverie

Necorupb

Stau culcat privind printre arini
cum se-ntinde apa-nvolburată
peste gândurile care-mi vin
dintr-o lume ce-mi părea uitată.
Și revăd măceșii înfloriți
adunându-și crengile-ncărcate
sub alunii stând nedumeriți
lângă zidul rupt de la cetate.

Înlăuntru parcă te zăresc,
la fereastră stând îngândurată,
ultimul vlăstar de os domnesc,
în trecutul năruit uitată.
Gândul îmi aleargă înapoi
să ajung la tine pe terasă -
oare ce s-a întâmplat cu noi? -
nu mai ești precum erai, crăiasă!

Îmi vorbești cu glasul abătut,
cu privirea-ntoarsă într-o parte,
vorbele sunt grele ca un lut
adunat din zeci de oale sparte.
Și deodată simt și înțeleg
că ce-a fost dispăre dintr-odată,
cugetul se zbate în talveg
într-o albie de râu secată.

Dar rămân să te aștept pe mal,
vei mai coborî de la cetate ?...
Te zăresc în tristul carnaval
căutând iubiri neconsolate.